

GIMNAZJUM W RADZIŁOWIE

BIULETYN

NR 5

PORADNIK METODYCZNY
NAUCZYCIELI GIMNAZJUM W
RADZIŁOWIE

Zebrany przez:
Sławomira Modzelewskiego

Radziłów, marzec 2007 r.

Konspekt lekcji historii w klasie – „Rządy Bolesława Chrobrego”.

Treści programowe:

- przejęcie władzy przez Bolesława Chrobrego,
- misja biskupa Wojciecha,
- zjazd gnieźnieński i jego znaczenie,
- polityka zagraniczna Bolesława Chrobrego,
- bilans rządów Bolesława Chrobrego.

Cele lekcji: - po zakończonych zajęciach uczeń:

*pamięta:

- daty: 997r., 1000r., 1018r., 1025r.
- postaci: Bolesław Chrobry, Otton III, biskup Wojciech

*rozumie:

- znaczenie zjazdu gnieźnieńskiego,
- rolę Bolesława Chrobrego w umocnieniu państwa polskiego.

*potrafi:

- prawidłowo operować pojęciami poznanymi na lekcji,
- wymienić biskupstwa utworzone w 1000r. i wskazać je na mapie
- zaznaczyć wydarzenia na taśmie chronologicznej i określić, który to wiek
- korzystać z tablic genealogicznych Piastów
- określić kształt terytorialny państwa polskiego w czasach Bolesława Chrobrego.

W trakcie lekcji uczniowie kształcą umiejętności uniwersalne:

- współdziałanie w zespole,
- korzystanie z różnych źródeł wiedzy,
- poprawne posługiwanie się językiem polskim,
- twórcze rozwiązywanie problemów.

Środki dydaktyczne:

- podręcznik historii do klasy I,
- mapa historyczna „Polska pierwszych Piastów”,
- tekst źródłowy o zjeździe gnieźnieńskim,
- tablice genealogiczne rodu Piastów,
- mapka konturowa Polski
- prezentacja multimedialna o Bolesławie Chrobrym

Metody:

- praca z podręcznikiem, praca z tekstem źródłowym, praca z mapą, praca w grupach, wykład, prezentacja multimedialna o Bolesławie Chrobrym.

Przebieg lekcji:

I. Wprowadzenie

1. Przypomnienie wiadomości z ostatniej lekcji – odpowiedź ustna jednego z uczniów.
2. Uczniowie odczytują z tablicy genealogicznej Piastów informację, kto objął władzę po śmierci Mieszka I.
3. Zapisanie tematu: Rządy Bolesława Chrobrego.
4. Uczniowie korzystając ze słownika języka polskiego wyjaśniają przydomek Bolesława – Chrobry i zapisują do zeszytu.
5. Nauczyciel przedstawia okoliczności przejęcia władzy przez Bolesława Chrobrego.

II. Rozwinięcie.

6. Uczniowie na podstawie zdjęcia i opisu drzwi gnieźnieńskich ustalają, które epizody z życia biskupa Wojciecha mają związek z Polską. Nauczyciel w krótkim wykładzie uzupełnia informacje o misji biskupa Wojciecha i jej konsekwencjach. Na taśmie chronologicznej uczniowie umieszczają datę śmierci biskupa.
7. Nauczyciel rozdaje tekst źródłowy o zjeździe gnieźnieńskim. Po przeczytaniu uczniowie w dwu osobowych grupach odpowiadają na pytania dotyczące tekstu.
8. Następnie uczniowie w podręczniku wyszukują dalsze informacje o zjeździe gnieźnieńskim. Najważniejsze zapisują na tablicy i notują w zeszytach.
9. Na mapkach konturowych zaznaczają miejsca utworzenia nowych biskupstw i arcybiskupstwa.
10. Nauczyciel w krótkim wykładzie ilustrowanym mapą i materiałem z podręcznika omawia konflikty Bolesława Chrobrego z sąsiadami oraz ich skutki.
 - a) wojna z Niemcami 1002-1018
 - wojnę zakończył pokój w Budziszynie w 1018r.- uczniowie wypisują z podręcznika jego postanowienia, datę zaznaczają na taśmie chronologicznej,
 - na mapie konturowej zaznaczają Łużyce i Milsko,
 - b) wyprawa na Ruś Kijowską – 1018r.
 - wracając z wyprawy Bolesław przyłączył do Polski Grody Czerwieńskie- uczniowie na mapkach konturowych zaznaczają tę ziemię,
11. Nauczyciel informuje uczniów, że uwieńczeniem sukcesów Bolesława była jego koronacja w 1025r.

III. Podsumowanie

12. Uczniowie korzystając z mapy porównują kształt terytorialny państwa Mieszka I i Bolesława Chrobrego. Podkreślają znaczenie koronacji dla umocnienia państwa i podniesienia jego rangi.
13. Rekapitulacja- odtworzenie z płyty dołączonej do podręcznika informacji o panowaniu Bolesława Chrobrego.
14. Praca domowa. Uporządkuj w kolejności chronologicznej wydarzenia:
 - śmierć biskupa Wojciecha,
 - zjazd gnieźnieński,
 - początek wojny z Niemcami,
 - pokój w Budziszynie,
 - wyprawa kijowska,
 - koronacja Bolesława.

Notatka do punktu 8.

W roku odbył się zjazd w Gnieźnie. Z pielgrzymką do grobu św., który zginął prowadząc misję w, przybył cesarz W czasie swego pobytu cesarz ogłosił powstanie w Gnieźnie i trzech w, i Pierwszym arcybiskupem został brat św. Wojciecha –.....

Tekst źródłowy do wykorzystania na lekcji.

...cesarz Otto przybył do grobu św. Wojciecha dla modlitwy i pojednania, a zarazem w celu poznania sławnego Bolesława. Bolesław przyjął go tak zaszczytnie i okazałe, jak wypadało przyjąć króla, cesarza rzymskiego i dostojnego gościa. Albowiem na przybycie cesarza przedziwne wprost cuda; najpierw hufce przeróżne rycerstwa, następnie dostojników rozstawił jak chóry na obszernej równinie. Złoto bowiem za jego czasów było tak pospolite jak dziś srebro, srebro zaś jak było tak tanie jak słoma. Zważywszy na jego chwałę, potęgę i bogactwo, cesarz rzymski zawołał w podziwie: „Na koronę mego cesarstwa! To, co widzę większe jest, niż wieść głosiła. Niegodzi się takiego i tak wielkiego męża, jakby jednego spośród dostojników, księciem nazywać lub hrabią, lecz wypada chlubnie wynieść go na tron królewski i uwieńczyć koroną”. A zdjawszy z głowy swej diadem cesarski, włożył go na głowę Bolesława na zadatek przymierza i przyjaźni i za chorągiew triumfalną dał mu w darze gwóźdź z Krzyża Pańskiego wraz z włócznią św. Maurycego, w zamian Bolesław ofiarował mu ramię św. Wojciecha. I tak wielką owego dnia złączyli się miłością, że cesarz mianował go bratem i współpracownikiem cesarstwa i nazwał go przyjacielem i współpracownikiem narodu rzymskiego.

Pytania:

1. Kto przybył do grobu św. Wojciecha?
2. Co ofiarował cesarz Bolesławowi?
3. Kim mianował cesarz Bolesława?

Scenariusz spotkania opłatkowego

Scenografia:

- stoliki dla poszczególnych klas ustawione są w kształcie podkowy; każda klasa nakrywa swój białym obrusem, stawia na nim stroik świąteczny ze świecą oraz talerzyk z opłatkami dla klasy; staje przy nim wraz z wychowawcą;
- dodatkowo należy przygotować świątecznie przystrojony stół dla zaproszonych gości, pozostałych nauczycieli i pracowników szkoły;
- przystrojona choinka;
- dekoracja z hasłem: „Jeden Bóg – różnorodność obyczajów”;
- kolędy są śpiewane z akompaniamentem gitar lub keyboardu.

Montaż rozpoczyna się zapaleniem świec na wszystkich stolikach przez wyznaczone uczennice. W tym czasie zgromadzeni słuchają instrumentalnej wersji kolędy „Nie było miejsca...”.

Recytator I (na tle wersji instrumentalnej kolędy „Nie było miejsca...”)

Są święta w naszym kalendarzu
najdroższe i najbliższe
bo wywołują falę marzeń
najczulszych i najmiłszych.

Ich dziwny czar ten nastrój stwarza
dla życia najważniejszy,
rozlewa się na ludzkich twarzach
uśmiechem najpiękniejszym.

Ten nastrój wszystkim się udziela,
ogarnia serca, dusze
radością szczęścia i wesela
i czystych, wielkich wzruszeń.

(K. Chojecka- „Ten nastrój”)

Recytator II

Te wzruszające słowa wprowadzają nas w inny niecodzienny nastrój. Zbliżają się najbardziej lubiane przez wszystkich Święta Bożego Narodzenia. Wiąże się z nim wiele dawnych obrzędów i zwyczajów, które w ciągu wieków wzbogacały i upiększały to święto, czyniąc je coraz bardziej miłym i radosnym. Co roku w porze Bożego Narodzenia odżywa tradycja kolędowania. Stare pieśni, przez wieki przekazywane z pokolenia na pokolenie, rozbrzmiewają w każdym domu wokół wigilijnej choinki.

Recytator III

Pierwsza wzmianka o Bożym Narodzeniu pochodzi z 354 roku, a zamieszcza ją rzymski kalendarz. Różne były w przeszłości terminy obchodów świąt Bożego Narodzenia. Świętowano w styczniu, marcu, kwietniu, a nawet w maju. Ostatecznie wybrano datę 25 grudnia - dzień przesilenia zimowego. Chrześcijanie ze słońcem utożsamiali Chrystusa, nazywając go

"Słońcem Sprawiedliwości". Tajemnica Bożego Narodzenia polega na tym, że druga Osoba Boska stała się człowiekiem, aby w ciele ludzkim dokonać zbawienia rodzaju ludzkiego za grzechy. Jako Bóg jest wieczny, nieskończony, wszechobecny i wszechmocny, jako człowiek jest ograniczony czasem, przestrzenią i mocą. Dobitnie przedstawia to w obrazach poetyckich kolęda Franciszka Karpińskiego „Bóg się rodzi”.

Kolęda ” Bóg się rodzi”

Recytator IV

Po adwentowym oczekiwaniu bezpośrednim przygotowaniem do świąt Bożego Narodzenia jest Wigilia. Według starego zwyczaju w Polsce wieczera wigilijna rozpoczyna się po zapadnięciu zmroku, gdy na niebie pojawia się pierwsza gwiazda.

Recytator V(na tle wersji instrumentalnej kolędy „Przybieżeli do Betlejem”)

...jako mówi nam wszystkim
Dawne, odwieczne orędzie,
Z pierwszą na niebie gwiazdą
Bóg w naszym domu zasiędzie.
Sercem Go przyjąć gorącym,
Na ścieżaj otworzyć wrota —
Oto, co czynić wam każe
Miłość, największa cnota.

(„Przy wigilijnym stole” Jan Kasprowicz)

Recytator VI

Wigilia to w polskiej tradycji dzień nadzwyczajny. Żadne inne święto nie ma takiego uroku nie wywołuje tylu emocji, oczekiwań i nadziei. Zwaśnieni małżonkowie lub dzieci poróżnione z rodzicami wybaczą sobie żale i pretensje, bo przekazywane z pokolenia na pokolenie porzekadło mówi, że „dzień ten jaki-rok cały taki”.

Recytator IV

Wtedy cała rodzina gromadzi się w jednym pokoju, przy stole nakrytym białym obrusem. Pod nim rozłożone jest siano. Kiedy już wszyscy domownicy staną wokół stołu, najstarsza osoba w rodzinie rozpoczyna modlitwę, odczytuje fragment Pisma św. o narodzinach Jezusa, następnie bierze z talerzyka biały opłatek, podchodzi do każdego, łamie się nimi składa życzenia. W tym dniu wspomina się wszystkich, którzy nie mogą być z nami. To z myślą o zmarłych i o każdym, kto nie ma gdzie spędzić tego wieczoru, leży na stole dodatkowe, puste naczynie.

Recytator III (na tle wersji instrumentalnej kolędy „Wśród nocnej ciszy”)

To właśnie tego wieczoru,
gdy mróz lśni, jak gwiazda na dworze,
przy stołach są miejsca dla obcych,
bo nikt być samotny nie może.

To właśnie tego wieczoru,
gdy wiatr zimny śniegiem dmucha,
w serca złamane i smutne
po cichu wstępuje otucha.

To właśnie tego wieczoru
zło ze wstydu umiera,
widząc, jak silna i piękna
jest Miłość, gdy pięści rozwiera.

To właśnie tego wieczoru,
od bardzo wielu wieków,
pod dachem tkliwej kolędy
Bóg rodzi się w człowieku.

(„Wieczór wigilijny” Emilia Waśniowska)

Recytator VI

A jak wygląda wigilijny opłatek? Cieniutki, cichy, biały jak śnieg. Czasem pachnie choinką, ale nie zawsze. Kiedy się go połamie, zapach pozostaje jeszcze na talerzyku, jak zapach suszonych kwiatów na bibule. Opłatek pachnie najprościej, jak chleb. Nieraz na opłatku wytłoczone są święte obrazki, nieraz jest gładki, ale przepasany wstążką z gwiazdą. W czasie wigilii opłatek jest najważniejszy i zawsze pierwszy. Dopiero gdy podzielimy się opłatkiem, możemy skosztować czerwonego barszczu z uszkami, czarnego maku, brązowych orzechów i srebrnych ryb. Przedtem nie wypada nawet śpiewać kolęd.

Recytator VIII

Obyczaj śpiewania kolęd wywodzi się od rzymskich kolęd styczniowych związanych ze świętem odradzającego się słońca. Nie ma narodu katolickiego, który by nie miał własnych kolęd. W polskim repertuarze jest ponad 500 kolęd i pastorałek.

Kolęda ” Triumfy króla niebieskiego”

Recytator VII (na tle wersji instrumentalnej kolędy „Pójdźmy wszyscy do stajenki”)

Przyglądasz się choinko
serdecznym upominkom,
przyglądasz się uśmiechom,
jabłuszkom i orzechom.

Przyglądasz się choinko
czystej bieli opłatka,
na którym, jak w Betlejem,
tuli Dzieciątko Matka.

Przyglądasz się choinko,
krzewino wiecznie zielona,
jak z miłością przygarnia nas
razem z Jezusem Ona.

(„Przyglądasz się choinko” Emilia Waśniowska)

Recytator IX

Zwyczaj ubierania choinek narodził się wśród ludów germańskich przeszło 300 lat temu. W dniach przesilenia zimy i nocy zawieszano u sufitu gałązki jemiolo, jodły, świerka, sosny jako symbol zwycięstwa życia nad śmiercią, dnia nad nocą, światła nad ciemnością. W Niemczech choinki są wyjątkowo okazałe i pięknie przystrojone. Kościół chętnie przejął ten zwyczaj jako zapowiedź, znak i typ Jezusa Chrystusa. Na drzewku zawieszamy światła, bo tak często Jezus o sobie mówił, że jest światłością świata.

Koleśa "Zaśnij dziecino"**Recytator II** (na tle wersji instrumentalnej kolędy „Jezus malusieńki”)

Bóg władca świata w maleńkiej Dziecinie
 Niewładny sobą, pokorny, cichy
 Pan gwiazd i nieba – na ziemskiej nizinie
 W żłobie na sianie leży nie okryty
 Miłość to tajemnica nie wysławiona:
 Bóg z ludzką nędzą chętnie się brata
 Zstępuje Chrystus z Ojca Swego łona
 Jak gwiazda pokoju na nizinie świata.

Recytator X

Do rozpowszechniania zwyczaju budowania żłóbków i szopek najczęściej przyczynił się św. Franciszek z Asyżu i jego bracia. To on, chcąc przypomnieć narodziny Pana Jezusa, nakazał nanieść do groty siana i przyprowadzić wołu i osła. Zawołał braci i pobożnych ludzi. Tam odczytał im Ewangelię o narodzeniu Zbawiciela i wygłosił kazanie o wcieleniu Słowa.

Recytator V

Tradycja obchodów świąt Bożego Narodzenia jest głęboko zakorzeniona nie tylko w narodzie polskim. Na całym świecie katolicy świętują narodzenie Jezusa, ale w każdym kraju panują nieco odmienne zwyczaje. Posłuchajcie jakie.

Recytator V III

W Stanach Zjednoczonych trudno mówić o jakimś jednolitym stylu rodzinnego obchodu świąt Bożego Narodzenia. Ameryka Północna jest zlepką wielu narodów i ras, każda rodzina obchodzi święto tak, jak była do tego przyzwyczajona w swojej dawnej ojczyźnie. Ameryka to kraj sekt i różnych stowarzyszeń religijnych. Każde wyznanie obchodzi Boże Narodzenie na swój sposób.

Recytator IV

W Hiszpanii odpowiednikiem opłatka jest chałwa. Przed Bożym Narodzeniem każda hiszpańska rodzina zaopatruje się w nową szopkę. Wigilijna wieczerza rozpoczyna się po pasterce, później następują tańce przy dźwiękach dobrej muzyki. Głównym daniem jest pieczona ryba oraz ciasto Trzech Króli, w którym zapieka się drobne upominki. Po wieczerzy Hiszpanie spacerują po ulicach i śpiewają kolędy. Prezenty rozdawane są 6 stycznia na pamiątkę darów, które Jezus otrzymał od mędrców ze Wschodu.

Recytator VI

W Wielkiej Brytanii wigilijny posiłek zaczyna się w południe w ścisłym gronie rodzinnym. Obiad, bo trudno tu mówić o wieczerzy, składa się z pieczonego indyka i "płonącego puddingu". Wieczorem w Wigilię angielskie dzieci wywieszają swoje północzochy za drzwi, by nazajutrz rano odnaleźć je wypełnione prezentami. Tu narodził się zwyczaj pocałunków pod jemiolą wiszącą u sufitu. Taki pocałunek przynosi szczęście i spełnienie życzeń. Londyn jest ojczyzną pierwszych kartek z życzeniami. W 1846 roku John Horsley z Anglii zaprojektował pierwszą kartkę świąteczną z napisem "Wesołych świąt Bożego Narodzenia i szczęśliwego Nowego Roku".

Kolęda po angielsku

Recytator I

W Sztokholmie święta Bożego Narodzenia rozpoczynają się w pierwszą niedzielę adwentu. Tradycyjna szwedzka ucztą składa się z rozmoszczonej suszonej ryby o dość mdłym smaku. Potem podaje się galaretkę wieprzową, główiznę i chleb, a na deser pierniczki. Nie stawia się wolnego nakrycia na wigilijnym stole, ale za to odwiedza się samotnych. Szwedzi nie śpiewają kolęd, lecz tańczą wokół choinki. Szwedzi spędzają święta najchętniej w podróży. W wiejskich kościołach odprawia się w Wigilię, na którą chłopci przyjeżdżają na saniach.

Recytator II

W Meksyku już 15 grudnia wieszają się pod sufitem piniatę - gliniane naczynie wypełnione słodyczami. Pod nią gromadzą się dzieci. Jedno z nich rozbija piniatę kijem, co rozpoczyna wyścig w zbieraniu słodyczy. Głównym daniem i wigilijnym jest wędzony dorsz z papryką i oliwą oraz małymi grzankami. Podaje się również pieczonego indyka, owoce i słodycze.

Recytator III

Na Węgrzech pod obrus wkłada się sianko. Wyciągnięcie najdłuższego źdźbła wróży długie życie. Na stole nie może zabraknąć ciasta z makiem, bo mak zapewnia rodzinie miłość.

Recytator IV

W Austrii po piątej po południu rozbrzmiewa w oknach mały dzwoneczek. To znak, że rozpoczyna się świąteczną kolacją. Austria jest ojczyzną jednej z najbardziej znanych i najpiękniejszych kolęd na świecie pl. "Stille Nacht, heilige Nacht"- „Cicha noc święta noc”

Kolęda „Cicha noc”

Recytator VI

We Francji dzieci wierzą, że to mały Jezus przynosi im prezenty w wigilijną noc i wkłada je do buczków ustawionych przy kominku. Wieczera wigilijna rozpoczyna się po pasterce. Podstawowymi potrawami są: ostrygi, pieczony indyk kunsztownie nadziewany różnymi specjałami oraz ciasto przekładane słodką masą i polewane czekoladą. We Włoszech podaje się tzw. ravioli z mięsnym farszem i parettono, czyli ciasto drożdżowe z korzeniami.

Recytator VIII

W Danii podaje się słodki ryż z cynamonem i pieczoną gęś z jabłkami. Tradycyjnym daniem jest budyń z ryżem. Gospodyni ukrywa w nim jeden migdał. Kto go znajdzie, ten dostaje świnkę z marcepanu, która zapewnia szczęście przez cały rok.

Koleśda „Wesoła nowinę”**Recytator I**

Za chwilę przełamiemy się opłatkiem, złozy my sobie z głębi serc płynące najszczerze życzenia. W tym dniu radosnym, oczekiwanym, gdy gasną spory i goją się rany życzy my Wam zdrowia, miłości, niech mały Jezus w sercach Waszych zagości, szczeroci duszy, zapachu ciasta, przyjaźni, która jak miłość wzrasta, kochanej twarzy, co rano budzi wkoło pełno życliwych ludzi.

Recytator II

Aby przy świątecznym stole nie zabrakło ciepłej rodzinnej atmosfery, a Nowy Rok niósł ze sobą szczęście i pomyślność.

Recytator III

Aby wszystkie dni w roku były piękne i szczęśliwe, jak wigilijny wieczór.

Recytator IV

Aby Wasze twarze i twarze Waszych najbliższych zawsze rozpromieniał uśmiech, a Gwiazda Betlejemska prowadziło ku szczytom.

Recytator V

Proszę teraz o zabranie głosu panią dyrektor, a następnie księdza proboszcza.

Przemówienie dyrektora szkoły**Przemówienie księdza**Pieśń „Maranatha” („Przyjdź Panie Jezu”)**Odczytanie fragmentu Pisma Świętego- Ewangelia wg świętego Łukasza – fr. O narodzeniu Pańskim****Recytator VI**

Łamię się z wami dziś opłatkiem białym,
 Wy wszyscy moi dalecy czy bliscy
 Wy, co za błędnej gwiazdy ideałem
 Po świecie się rozproszyli całym.
 Wy co pijecie z rzek lodowych zdroi
 Wy wierni, mocni, wytrwali- wy wszyscy,
 Których rząd jasny przed wzrokiem mi stoi,
 Związani ze mną węzłem wiecznie trwałym,
 Z wami się łamię dziś opłatkiem białym...
 Dla tego, co nam w nędz i trosk powodzi
 Zostaje jasnym, czystym i wspaniałym
 Łamię się z wami dziś opłatkiem białym.

(„Przy wigilijnym stole” Jan Kasproicz)

Recytator VII

Weź do ręki biały opłatek,
 Choćbyś nawet nie miał go z kim dzielić

I życz szczęścia całemu światu:
Niech się wszystkie serca rozweselą!
(„*W Dzień Bożego Narodzenia*” Alina Paul)

Recytator VIII

Proszę teraz panią dyrektor i wychowawców klas o rozpoczęcie dzielenia się opłatkiem.

Dzielenie się opłatkiem

Wspólne odśpiewanie kolędy „Pójdźmy wszyscy do stajenki”

Opracowały:
Dorota Antosiewicz
Elżbieta Chrostowska

Do opracowania montażu wykorzystany został scenariusz zamieszczony w „Bibliotece w Szkole” nr 10/2005 opracowany przez panią Agatę Korzeń z Chorzelowa.

Montaż według powyższego scenariusza został wystawiony 22 grudnia 2006 r. na spotkaniu opłatkowym w Gimnazjum w Radziłowie.

Konspekt lekcji języka polskiego, która odbyła się 9.03.07 r. w klasie II d

Opracowała: Elżbieta Chrostowska

Temat: „Jednak zostanie po mnie ta siła fatalna...” – J. Słowacki „Testament mój”.

Czas: 45 min.

Motto:

„Słowacki wielkim poetą był”

„Ferdynand” W. Gombrowicz

OGÓLNE CELE LEKCJI

UCZEŃ :

- doskonali pracę z tekstem i umiejętność analizy utworu poetyckiego;
- rozumie sens utworu;
- formułuje wnioski po dokonanej analizie;
- rozumie przesłanie testamentalne – „ostatnią wolę poety”;
- rozpoznaje funkcje określonych tekstów i wskazuje środki językowe służące tym funkcjom;
- rozpoznaje nadawcę i adresata tekstu;
- doskonali umiejętność redagowania notatki;
- dostrzega wartości narodowe, etyczne i estetyczne utworu;
- kształci umiejętność efektywnego współdziałania w zespole.

Metody:

- oglądowa;
- poszukująca.

Formy pracy:

- praca z tekstem;
- praca zbiorowa i grupowa.

Środki dydaktyczne:

- prezentacja multimedialna o poecie;
- tomiki poezji Słowackiego;
- podręcznik z tekstem wiersza;
- magnetofon i płyta z nagraniem wiersza,
- testament prawniczy (notarialny),
- karty pracy dla grup i uczniów;
- „Nowy słownik języka polskiego”;
- karton, mazaki.

Przebieg lekcji:

1. Zapisanie tematu lekcji.
2. Przedstawienie celów lekcji.
3. Obejrzenie krótkiej prezentacji dotyczącej najważniejszych wydarzeń z życia i twórczości poety

ze szczególnym uwypukleniem:

- dzieł poety;
- przyjaźni i antagonizmów;
- negatywnej i pozytywnej oceny twórczości;
- pamiątek po poecie.

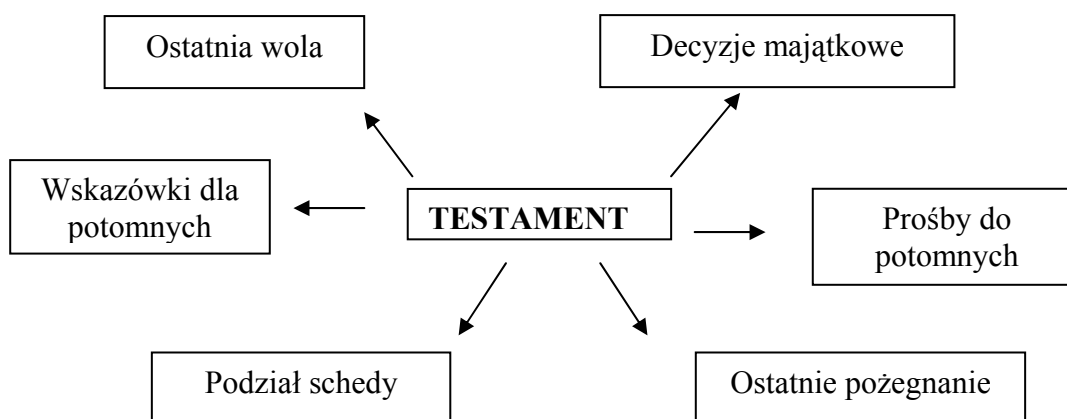
4. Dobieranie skojarzeń ze słowem „testament” – burza mózgów.

Swobodna rozmowa z uczniami na temat testamentu jako aktu prawnego:

- w jakich okolicznościach sporządza się testament? (na wypadek śmierci);

- jakie warunki powinien spełniać spadkodawca tj. sporządzający testament?
(oświadczenie składa osobiście, nie cierpi na chorobę psychiczną, testament sporządza dobrowolnie, nie pod przymusem, treść testamentu nie może być sprzeczna z prawem, np. nie może godzić w czyjeś dobro);
- co jest treścią testamentu? (rozporządzenie majątkiem; wskazówki, prośby dla potomnych).

Sprawdzenie i odczytanie przez jednego ucznia znaczenia słowa „testament” w „Nowym słowniku języka polskiego”.

5. Czy pamiętacie bohaterów literackich lub wybitne postacie rzeczywiste, które spisywały testament? (Papkin, Jan Paweł II)

6. Wysłuchanie pięknej recytacji – płyta z nagraniem utworu.

7. Uczniowie zastanawiają się, czy utwór spełnia rzeczywiście zawiera cechy testamentu i czy słusznie jest tak zatytułowany.

Wnioski:

- jest nadawca, odbiorca;
- tryb rozkazujący;
- tytuł wiersza;
- wskazanie spadkobierców;
- zawiera postanowienia testamentalne – ostatnią wolę poety.

8. Praca w grupach polegająca na przygotowaniu materiału pozwalającego uzupełnić poniższą tabelę pokazującą różnice między testamentem prawniczym a poetyckim.

ELEMENTY KOMUNIKATU	TESTAMENT PRAWNICZY	TESTAMENT POETYCKI
nadawca	Testator - konkretna osoba	Podmiot liryczny utożsamiany z Juliuszem. Słowackim (<i>krótka charakterystyka w oparciu o tekst wiersza, prezentację multimedialną i znajomość biografii poety</i>)
odbiorca	Spadkobierca - konkretna osoba	"Wy, coście mnie znali" "dziś was rzucam" - bliscy przyjaciele "aż was zjadacie chleba..." - zwykli ludzie, przyszłe pokolenia
	Wartości materialne	Dobra duchowe: -do Polaków: służba ojczyźnie i narodowi, nawet poświęcenie życia za

przekazywane dobra		ojczyznę, nadzieja, oświecanie ludu, walka do końca -do przyjaciół : pocieszenie matki, przekazanie następnym pokoleniom pamięci o nim, jego imienia - wiara w pozagrobowe zwycięstwo swej poezji, która zmusza do działania.
język	Prawniczy, konkretny, pozbawiony ozdobników, jasno określający ostatnią wolę testatora.	Język poetycki: metafory, wyrazy nacechowane emocjonalnie, składnia retoryczna, patos.

7. Prezentacja wyników pracy grup przez wybrane osoby.

8. Podsumowanie lekcji – wspólne uzupełnienie tabelki otrzymanych przez uczniów.

9. Zadanie i omówienie pracy domowej.

NB. Testament Słowackiego dziś – aktualny czy przebrzmiały? (rozprawka)

OB. Naucz się recytować „Testament mój” J. Słowackiego.

(10 strof - cel., 8 strof - bdb., 6 strof – db., 4 strofy - dst., 2 strofy - dop.)

Karty pracy dla grup

GR. I

Ustalcie, kim są osoby mówiące (nadawcy) w obydwu tekstach. Swoją wypowiedź potwierdźcie związłymi, odpowiednimi dobranymi cytatami.

GR. II

Ustalcie, kim są odbiorcy obydwu tekstów. Swoje ustalenia potwierdźcie związłymi, odpowiednimi dobranymi cytatami.

GR. III

Ustalcie komu i jakie nakazy zostawiają nadawcy obydwu tekstów oraz, jakie dobra przekazują. Ustalenia potwierdźcie związłymi, odpowiednimi dobranymi cytatami.

GR. IV

Zwróćcie uwagę na język, jakim posługują się autorzy obydwu tekstów. Określcie cechy, podajcie odpowiednie przykłady

Warszawa, dnia 20 marca 2006 r.

TESTAMENT

Ja niżej podpisany Jan Kowalski, syn Jana i Anny, zamieszkały w Krakowie przy ulicy Szarych Szeregów nr 1/3 oświadczam, że na wypadek swej śmierci do całego spadku po sobie jako jedyne spadkobiercę powołuję swojego syna Józefa Kowalskiego, syna Jana i Anny, zamieszkałego przy ulicy Powstańców Śląskich pod nr 1/34.

Jan Kowalski

KONSPEKT LEKCJI OTWARTEJ

TEMAT: Doskonalenie techniki odbić piłki siatkowej oburącz sposobem górnym oraz taktyki gry „systemem par złożonym”.

Liczba ćwiczących:

Miejsce zajęć: sala gimnastyczna

Czas: 90’

Zadania szczegółowe:

1. Zdolności motoryczne:

- kształtowanie zwinności, szybkości
- kształtowanie orientacji

3. Umiejętności:

- prawidłowe przyjęcie postawy w zależności od odbicia piłki w przód, w tył, w bok
- prawidłowe dojsie do piłki
- doskonalenie odbić sposobem oburącz w różnych kierunkach, na różne odległości
- zajmowanie właściwych pozycji w czasie gry „systemem par złożonym”

3. Wiadomości:

- technika odbicia sposobem oburącz górą
- ćwiczenia doskonalące odbicia sposobem górnym

4. Usamodzielnianie ucznia:

Umiejętność współpracy w grupach, sportowa rywalizacja

Metody realizacji zadań ruchowych:

- metoda zadaniowa ścisła
- metoda zabawowa

Środki dydaktyczne:

- piłki siatkowe, szarfy, słupki.

Tok lekcji	Treść zajęć	Czas	Uwagi
I. Czynności organizacyjno-porządkowe	1.Zbiórka, raport, powitanie. 2.Podanie tematu zajęć.	3'	
II. Rozgrzewka	<p>1.Zabawa ożywiająca „Berek ratuj” Osoba zamrożona staje w rozkroku z RR w górze. Odmrożenie następuje poprzez przejście pomiędzy nogami.</p> <p>2.W miejscu:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyrzut z przodu , chwyt z tyłu (i na odwrót) - przrzucanie piłki nad głową z jednej ręki do drugiej (rr. w bok) - w rozkroku: toczenie i przekładanie piłki po ósemce między nogami , przechwyty - krążenie tułowia z piłką - podrzut, przysiad – chwyt, skłon - chwyt - podrzut - siad prosty – chwyt, podrzut – leżenie – chwyt i to samo do poz. stojącej - w siadzie prostym: toczenie piłki dookoła siebie ,pod uniesionymi nogami - leżenie przewrotne z przeniesieniem stopami piłki za głowę do rąk - w leżeniu tyłem , przetaczanie piłki pod uniesionymi biodrami - w leżeniu przodem: przetaczanie piłki pod klatkę piersiową <p>3.W truchcie w dowolnym kierunku:</p> <ul style="list-style-type: none"> - podrzucanie piłki, chwyt przed sobą (to samo w wyskoku i z rzutem o podłoże) - przekładanie piłki dookoła bioder w jedną i w drugą stronę - toczenie piłki po podłodze prawą i lewą ręką - przeskoki naprzemienne z kozłowaniem prawą i lewą ręką na zmianę. <p>4.W marszu:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przekładanie piłki pod uniesioną prawą i lewą nogą; wyrzut piłki w górę, klaskanie w dłonie, krążenie ramionami w przód i w tył w czasie lotu piłki 	12'	<p>Zwrócenie uwagi na bezpieczeństwo podczas odmrażania.</p> <p>Każdy z piłką.</p> <p>Ręka ma cały czas kontakt z piłką.</p> <p>Zwrócić uwagę na bezpieczeństwo podczas biegu w dowolnym kierunku.</p>
III. Część główna	<p>1.W parach:</p> <ul style="list-style-type: none"> - odbicie raz nad sobą i do partnera - jw. z przysiadem i siadem po odbiciu - jw. dwa razy nad sobą – leżenie przodem po odbiciu - jw. –bieg do partnera i dotknięcie jego kolan – powrót tyłem - w siadzie kłęcznym odbicie do partnera - w siadzie ugiętym odbicie do partnera i leżenie tyłem - w czasie odbić jedna z osób przechodzi stopniowo do kłęk, siadu i leżenia tyłem (potem zmiana) 		

	<p>2. W trójkach:</p> <ul style="list-style-type: none"> - odbicie ze zmianą miejsca za piłką na odległość 4-5m - ustawienie w jednej linii w odległości ok. 2m. Zewnętrzny odbija do środkowego przodem, biegnie za piłką, środkowy tyłem do trzeciego (zewnętrznego) – biegnie przodem przeciwnie do odbicia itd. - ustawienie jw. zewnętrzny odbija przodem do środkowego, środkowy oddaje, biegnie za podaniem, zewnętrzny odbija do drugiego zewnętrznego, biegnie za odbiciem do środka itd. - odbicie w górę nad sobą, przejście na koniec rzędu - odbicie po trójkacie w jedną stronę, na sygnał w drugą. To samo z dwiema piłkami. <p>3. W dwóch grupach:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ustawienie w 2-ch rzędach, pierwsza trzyma piłkę . Na sygnał ćwiczący podają sobie piłkę poprzez wykonanie skrętu w prawo, a po dojściu do ostatniej osoby – w lewo, aż piłka wróci do pierwszej - j.w. lecz postawa rozkroczna i podania dołem i górą, od ostatniej z rzędu - jedna grupa ok. 2m od siatki w równych odległościach od siebie porusza się krokiem dostawnym. Druga grupa w rzędzie naprzeciwko pierwszego z piłką. Kolejne odbicia piłek podawanych nad siatką. Potem zmiana funkcji. - jedna z grupy (lider) z piłką 3m od siatki, pozostali na 3m po przeciwnej stronie (pierwszy z szarfą). Na sygnał, odbicia z obiegnięciem lidera. Wygrywa zespół, który pierwszy skończy (osoba z szarfą na początku, lider na końcu rzędu z piłką uniesioną do góry). <p>4. Rozgrzewka do gry uproszczonej w piłkę siatkową:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ustawienie w 2-ch rzędach ,prawy atak, po obu stronach siatki, dwie rozgrywające. Po zbitiu bieg na drugą stronę siatki i odbiór ataku. - ustawienie w polu zagrywki – serwis sposobem górnym i dolnym. <p>5. Gra uproszczona w piłkę siatkową. Podział na dwie drużyny , ustalenie systemu gry, określenie rozgrywających. Jeśli drużyna wykona w jednej akcji 2-a odbicia sposobem górnym i zbitie, zdobywając punkt – otrzymuje premię w postaci dodatkowego 1-go punktu</p>	30'	<p>Ćwiczenia w trójkach przeprowadzone zostaną jedynie w przypadku właściwej liczby ćwiczących.</p> <p>Poruszanie się krokiem dostawnym (ze zmianą kierunku), obiegnięcie słupków.</p> <p>Zmiana ataku na lewy.</p>
IV. Część końcowa	<p>1. Zabawa uspokajająca: - zabawa „Brzeg, piasek, woda”</p> <p>2. Podsumowanie lekcji.</p>	5'	

Opracował: mgr Mariusz Kaszak

*KONSPEKT LEKCYJNY Z
WYCHOWANIA FIZYCZNEGO*

TEMAT: Nauka ataku w strefie II i IV z wysokich wystaw.

Liczba ćwiczących:

Miejsce zajęć: sala gimnastyczna

Czas: 45'

Zadania szczegółowe:

1. Zdolności motoryczne:

Uczniowie rozwiną sprawność specjalną do siatkówki poprzez odpowiedni dobór ćwiczeń.

2. Umiejętności:

Uczniowie potrafią wykonać ćwiczenia doskonalące technikę ataku piłki w strefie II i IV.

3. Wiadomości:

Uczniowie poznają sygnalizację sędziowską.

4. Usamodzielnianie ucznia:

Uczeń dba o dobrą atmosferę wśród ćwiczących, sam dokładnie wykonuje ćwiczenia.

Metody realizacji zadań ruchowych:

- metoda zadaniowa ścisła
- metoda bezpośredniej celowości ruchu
- metoda zabawowa

Środki dydaktyczne:

Piłki siatkowe, materace.

Tok lekcji	Czynności ucznia	Czynności nauczyciela	Dozowanie
I. Czynności organizacyjno - porządkowe	<ul style="list-style-type: none"> - słucha instrukcji n-la - pozna zadania lekcji - przygotowuje się do twórczego udziału w lekcji 	<ul style="list-style-type: none"> - sprawdza gotowość uczniów do zajęć - motywuje do czynnego udziału w zajęciach 	1'
II. Rozgrzewka	<p>Zabawa ożywiająca: „Berek trzeciak”</p> <p>Uczniowie stoją w parach, jeden za drugim tworząc koło. Dwie osoby bawią się w berka przy czym uciekający stara się jak najszybciej stanąć przed wybraną parą za nim zostanie dotknięty przez berka i wówczas ucieka ostatni z tej pary, itd.</p> <p>Ćw. RR – swobodny bieg, krążenia ramion w przód, tył – na przemian i oburącz</p> <p>Ćw. NN – bieg krokiem dostawnym</p> <ul style="list-style-type: none"> - przeplatanka bokiem, - bieg z wysokim unoszeniem kolan, - bieg - na sygnał przysiad i wyskok w górę. <p>Ćw. T – skłony T, skrętoskłony, krążenia T i bioder.</p> <p>Skoki obunóż przez piłkę bokiem z jednego kroku rozbiegu i odbicia obunóż bokiem z zamachem RR.</p> <p>Skoki przez piłkę obunóż bokiem z jednego kroku rozbiegu i odbicia obunóż z zamachem rąk (przeskakujemy piłkę raz z lewej raz z prawej strony).</p> <p>Ćw. rozciągające – siad płotkarski i skłony do nogi prostej (zmiana nogi poprzez leżenie).</p> <p>Siad kłęczny opad tułowia w tył.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - kontroluje prawidłowy przebieg zabawy zwracając uwagę na bezpieczeństwo i szybkie zmiany uciekającego - kontroluje prawidłowość wykonywanych ćwiczeń - dozuje ćwiczenia ze zwróceniem uwagi na tempo wykonania - nauczyciel ustawia piłki w odległości ok. 1,5-2 m w linii prostej. 	10'
III. Część główna	<ul style="list-style-type: none"> - ćwiczenia w dwójkach po tej samej stronie siatki, rzuty piłki oburącz zza głowy - rzuty oburącz z uderzeniem o podłogę - j.w. lecz z wyskoku - uderzenie w piłkę trzymaną na ręce aby po koźle doleciała do partnera - plasowanie piłki lewą i prawą ręką (o podłogę) - zbicie z własnego podrzutu. <p>Ustawienie w dwójkach po obu stronach siatki</p> <ul style="list-style-type: none"> - z rozbiegu 2-3 kroków i wyskoku 	<ul style="list-style-type: none"> - sprawdza dokładność wykonywanych ćwiczeń - kontrola poprawności dojścia do siatki - po wykonaniu kilku powtórzeń zmiana w 	

	<p>obunóż, rzut piłki oburącz zza głowy do partnera</p> <ul style="list-style-type: none"> - rzuty jw. Po prostej i skosie na materace z II i IV strefy - wystawiający stoją po obu stronach siatki (strefa III) i podrzucają piłkę do zbitcia na lewy i prawy atak, atakujący dochodzą do siatki i chwytają piłkę w najwyższym punkcie - ćwiczenia imitacji zbitcia piłki z II i IV strefy - ustawienie jw. Zbitcie piłki podrzuconej oburącz z dołu przez wystawiającego - atak piłki wystawionej po prostej i skosie - atakujący w siadzie prostym z piłką na linii 3m. Po odbiciu piłki do wystawiającego staje i wykonuje zbitcie. - Gra 3x3. Trójka w trzecim odbiciu musi wykonać atak lub plas nad siatką. Druga trójka wykonuje obronę, rozegranie i atak. Trójki starają się jak najdłużej utrzymać piłkę w grze. 	<p>rzędach</p> <p>- zwraca uwagę na wysokie wystawienie piłki (1,5-2,5m nad poziomem górnej krawędzi siatki)</p> <p>- RR wystawiającego pod kątem 45° (piłka tzw. zawieszona).</p>	30'
IV. Część końcowa	<p>Ćwiczenie sygnalizacji rękami w siatkówce za prowadzącym</p> <ul style="list-style-type: none"> - leżenie tyłem RR wzdłuż T, przenos RR za głowę wdech, powrót – wdech. <p>Podsumowanie zajęć, sprzątnięcie sprzętu.</p>	- n-l omówi przebieg lekcji	4'

Opracował: mgr Mariusz Kaszak

KONSPEKT ZAJĘĆ Z EDUKACJI REGIONALNEJ- DZIEDZICTWO KULTUROWE W REGIONIE.

1. TEMAT ZAJĘĆ: *RADZIŁÓW W CIĄGU WIEKÓW (XV- XVIII w).*

2. TREŚCI PROGRAMOWE:

- położenie i przynależność historyczno- geograficzne Radziłowa i regionu,
- rola miejscowości i jej związek innymi regionami Polski,
- pochodzenie społeczności ziemi radziłowskiej,
- elementy historii i kultury miejscowości i regionu,
- główne zabytki architektury i sztuki ziemi radziłowskiej.

3. CELE EDUKACYJNE:

- rozwijanie wiedzy o historii własnej miejscowości i regionu;
- ugruntowanie poczucia tożsamości narodowej przez rozwój tożsamości regionalnej.

4. CEL WYCHOWAWCZY:

- wprowadzenie w świat tradycji i historii własnej miejscowości i należących do niej wartości.

5. CELE OPERACYJNE:

Po zajęciach uczeń:

- pamięta:
 - daty: 1424 r., 1454- 1466 r., 1482 r., 1869 r.;
 - postaci: księżę mazowiecki Władysław I, Mikołaj ze Słubic, Piotr z Chodkowa, Bernard,
 - tytuły dostępnych publikacji na temat Radziłowa oraz jego zaplecze źródłowe,
- rozumie:
 - przyczyny lokacji Radziłowa,
- potrafi:
 - zaznaczyć daty na taśmie chronologicznej i określić wiek,
 - określić położenie historyczno- geograficzne Radziłowa,
 - przedstawić pochodzenie ludności Radziłowa,
 - przedstawić zajęcia ludności XV- XVIII- wiecznej Radziłowa,
 - powiązać etapy historii radziłowskiej z historią Polski,
 - przedstawić miejsca przechowywania najważniejszych zabytków ziemi radziłowskiej.

6. UMIEJĘTNOŚĆ UNIWERSALNE, KSZTAŁCONE W TRAKCIE LEKCJI:

- efektywne współdziałanie w zespole,
- poprawne posługiwanie się językiem polskim,
- korzystanie z różnych źródeł informacji,
- czytanie ze zrozumieniem.

7. CZAS: 1 godz. lekcyjna

8. MATERIAŁY:

- dostępna literatura nt. historii Radziłowa,
- kartki z informacją o historii Radziłowa do pracy w grupie,
- kartki z lukami nt. historii Radziłowa,
- prezentacja „Zabytki ziemi radziłowskiej”,
- mapa „Ziemie polskie w latach 1505- 1648”.

9. METODY: praca w grupie, praca indywidualna, pokaz z elementami wykładu.

10. STRUKTURA I OPIS LEKCJI:

- Wprowadzenie:

- zbadanie stanu wiedzy uczniów na temat historii Radziłowa,
- podanie tematu i celu lekcji,
- przedstawienie dostępnej literatury i bazy źródłowej do historii Radziłowa,
- uczniowie przepisują do zeszytów najbardziej znane i dostępne w bibliotece szkolnej i publicznej pozycje zawierające elementy historii Radziłowa lub otrzymują gotowy zapis na kartkach do wklejenia.
- Rozwinięcie:
 - uczniowie zostają podzieleni na cztery grupy. Każda grupa otrzymuje polecenia do wykonania wraz z przygotowanym tekstem:
 - Gr. I- Ułożenie chronologiczne najważniejszych wydarzeń związanych z Radziłowem.
 - Gr. II- Wypisanie postaci związanych z historią Radziłowa z zaznaczeniem pełnionych funkcji.
 - Gr. III- Określenie położenia historyczno- geograficznego Radziłowa oraz celu powstania miasta. Miasto należy pokazać na mapie.
 - Gr. IV- Określenie pochodzenia i zajęć ludności Radziłowa.
 - Uczniowie zapisują efekty na tablicy i dokonują prezentacji,
 - nauczyciel rozdaje uczniom kartki z lukami do uzupełnienia na podstawie informacji zapisanych na tablicy,
 - wspólne sprawdzenie poprawności zapisów.
- Podsumowanie:
 - prezentacja zabytków radziłowskich z elementami wykładu.
- Metody kontroli:
 - każdy uczeń ma za zadanie dokończyć zdanie: *Na dzisiejszej lekcji dowiedziałem się....*

Uwaga: Jeśli zostanie czasu można przedstawić uczniom krótkie informacje o miejscowościach z których pochodzą z książki Cz. Brodzickiego „Początki osadnictwa Wizny ziemi wiskiej na tle wydarzeń historycznych w tym regionie Polski (do 1529 roku)” lub zachęcić do wyszukania.

W załączeniu:

- informacja do pracy w grupie,
- karty do uzupełnienia z lukami,
- prezentacja multimedialna „Zabytki ziemi radziłowskiej”.
- Wykaz źródeł rękopiśmiennych oraz dostępnej w bibliotece literatury.

Sporządziła i przeprowadziła: Dorota Antosiewicz

Historyczna przynależność Radziłowa to Najstarsza wzmianka o nim sięga roku czyli wieku. Pada wtedy również jedna z pierwszych nazw Radziłowa- Lokację miasta rozpoczął książę mazowiecki Miasto to miało stanowić kolejny ośrodek wymiany i produkcji Akcja lokacyjna prowadzona była w latach Kierował nią, zasadzca z ramienia księcia. Chełmińskie prawa miejskie Radziłów otrzymał w roku w Wiźnie. Utracił je dopiero w roku, jak większość miast w Królestwie Polskim, w ramach restrykcji carskich po powstaniu styczniowym. W czasie III rozbioru Radziłów dostał się pod zabór W 1807 roku znalazł się w granicach utworzonego przez Napoleona Po Kongresie Wiedeńskim w roku przyłączony został do Królestwa Polskiego, pozostającego we władaniu

Pierwsi osadnicy przybywali do Radziłowa z Mazowsza właściwego, a więc z ziemi.....

W okresie akcji lokacyjnej znaczna część ludności przybyła tu z

Ludność zajmowała się handlem i Radziłów posiadał prawo do dwóch w ciągu roku i w poniedziałek. Znajdował się tu i kuźnica, gdzie przetapiano na żelazo. Największy rozwój gospodarczy miasta przypada na wiek.

Radziłów był wówczas stolicą..... Znajdowała się tu także

parafialna. Druga połowa wieku przyniosła upadek znaczenia gospodarczego Radziłowa. Rzeczpospolita uwikłana była wówczas w liczne konflikty z sąsiadami. Wojny zostawiły po sobie głód i zarazę.

Mimo, że pierwszy kościół w Radziłowie wybudowano przed 1463 rokiem parafię radziłowską erygowano dopiero w roku. Dokonał tego biskup płocki

.....

Zaliczono ja wówczas do diecezji....., a w 1818 roku włączono do diecezji..... -

ZAŁĄCZNIK DO PRACY W GRUPIE.

1. Radziłów – stary gród u przeprawy przez Wisłę na szlaku z Mazowsza do Prus i Grodna, swoim początkiem sięga późnego średniowiecza. Jego historyczna przynależność to Mazowsze. Najstarszym osadnikiem, przybyłym na miejsce późniejszego miasta Radziłowa był Włodzimierz z Roman. Otrzymał on od księcia Janusza I 30 włók (495 ha) ziemi w miejscu zwanym Redziłowo Koło w 1424 roku. Nazwa ta określała miejsce łączenia się rzeki Kubry ze Słuczą, na którym znajdowała się przystań rzeczna i odbywały się spotkania okolicznych mieszkańców. Pochodził on z ziemi ciechanowskiej, z powiatu przasnyskiego, z którego pochodziła największa grupa osadników. Powstanie miasta Radziłowa związane jest z działalnością osadniczą księcia Władysława I (panował w latach 1435- 1455). Zasadzcą z ramienia księcia został starosta wiski Mikołaj ze Słubic, herbu Prus. Książę dał mu 22 VII 1454 roku wójtostwo z 8 wolnymi włókami, z trzecią częścią opłat z kar sądowych, jatek, rzemiosł. Mimo, że od 1455 roku Radziłów zwany był miastem dopełnienie formalności lokacyjnych nastąpiło dopiero w 1466 roku. Wpływ na to miała wojna trzynastoletnia z Krzyżakami. Dokument lokacyjny wystawiony został 9 maja 1466

roku w Wiźnie. Radziłów otrzymał pełne prawa miejskie na prawie chełmińskim. Do nowo powstałego miasta zaczęli przybywać nowi osadnicy. Była to głównie ludność pochodząca z Wielkiego Księstwa Litewskiego. Wiek XVI był okresem największego zaludnienia i rozwoju gospodarczego Radziłowa, na co miała wpływ dobra sytuacja miasta. Nigdy w późniejszej historii nie mieszkało tu tylu ludzi. Radziłów posiadał prawo do odbywania dwóch jarmarków w ciągu roku i targu w poniedziałek. Odbywały się one na obszernym rynku o wymiarach 180 na 100 m. Był on większy od rynków, jakie posiadał Płock i Warszawa. Od 1548 roku Radziłów był stolicą powiatu sądowego, trzeciego w ziemi wiskiej. W 1527 roku istniała tu szkoła parafialna, której rektorem był Michał Zakrzewski.

2. Na początku XVII wieku Radziłów był jeszcze jednym z większych miast ziemi wiskiej. Z upadku gospodarczego spowodowanego w XVII wieku przez wojny i zarazę miasteczko nigdy już się nie podniosło. Status miasta utrzymało do 1869 roku, ale ważniejszej roli gospodarczej nie odgrywało. W tymże roku, jak około 1000 miast w Królestwie Polskim, w ramach restrykcji carskich za powstanie styczniowe utracił prawa miejskie i nigdy ich nie odzyskał. W okresie zaborów Radziłów znalazł się pod panowaniem pruskim. Po krótkim okresie Księstwa Warszawskiego znalazł się w granicach Królestwa Polskiego.
3. Pierwsi mieszkańcy Radziłowa, zajmował się, jak i inni osadnicy ziemi wiskiej handlem drzewa, które po obróbce spławiano do Gdańska. W XVI w. w Radziłowie byli piekarze, szewcy, krawcy, rzeźnicy, kowale, kołodzieje, bednarze, garncarze. Większość jednak mieszkańców zajmowała się rolnictwem. Miasto w XVI wieku było ośrodkiem przemysłu młynarskiego, nie tylko produkowano mąkę i kaszę, ale i słady dla browarów. Młyn i kuźnica przerabiająca miejscową rudę darniową poprzez stapianie na żelazo i produkowanie z niego drobnych przedmiotów, niezbędnych do użytku codziennego, była początkowo jednym z ważniejszych czynników miastotwórczych dla Radziłowa.
4. Parafia Radziłów w momencie swego powstania należała do diecezji płockiej. W 1818 r. nastąpiła zmiana organizacji kościelnej. Pierwszy drewniany kościół w Radziłowie pod wezwaniem Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, św. Barbary, Jakuba Apostoła i Dziesięciu Męczenników został zbudowany przez mieszkańców miasta przed 1463 rokiem. Jak podaje odpis aktu erekcji parafii, znajdujący się w Archiwum Diecezjalnym w Łomży, parafię erygował dopiero w 1482 r. biskup płocki Piotr z Chodkowa. Pierwszym plebanem parafii od 1482 roku był Bernard.

Zawartość Biuletynu nr 5:

1. Rządy Bolesława Chrobrego. Opracował: Sławomir Modzelewski.
2. Scenariusz spotkania opłatkowego. Opracowały: Dorota Antosiewicz i Elżbieta Chrostowska.
3. „Jednak zostanie po mnie ta siła fatalna...” – J. Słowacki „Testament mój”.
Opracowała: Elżbieta Chrostowska
4. Doskonalenie techniki odbić piłki siatkowej oburącz sposobem górnym oraz taktyki gry „systemem par złożonym”.
Opracował: Mariusz Kaszak
5. Nauka ataku w strefie II i IV z wysokich wystaw. Opracował: Mariusz Kaszak.
6. Radziłów w ciągu wieków(XV-XVIIIw.).Opracowała: Dorota Antosiewicz.